Ralph Ring (2006)

Click aici pentru prezentarea video

Click aici pentru informaţii adiţionale şi schiţe originale

Vise Aquamarine: Ralph Ring şi Otis T. Carr

Las Vegas, August 2006

Prezent, de asemenea, Gary Voss de la The Ranch – un consorţiu care cercetează energiile neconvenţionale şi sistemele antigravitaţie

Ralph Ring: Şi zice, *„ O să vă urcaţi la bord şi o să mergeţi într-un loc şi o să vă întoarceţi. Asta-i tot.* " Şi zice: *„ Dar vă spun dinainte, creierul vostru n-o să mai…* "
Gary Voss: ...fie acelaşi?
Ralph: *„ Îl veţi pierde.Pentru că n-o să priceapă şi n-o să înţeleagă ce se întâmplă. Deci, folosiţi-vă mintea, sentimentele, faceţi din toată inima, meditaţi, focalizaţi şi mergeţi la gândurile şi sentimentele voastre superioare, decât să vă faceţi griji despre ce-ar putea să se întâmple.* "

Ralph: …aceste obloane se deschid şi se închid, creând această realitate pe care o cezi în jurul tău. Ea nu există cu adevărat. Totul e spirit. Totul e energie. Dar noi creăm toate astea.

Începutul interviului

Voss: Ai vrea să ne faci o introducere despre modul în care te-ai întâlnit cu Otis Carr şi care fusese trecutul tău la acel moment şi să vii la zi?

Kerry: Şi cum ai lucrat cu Jacques Cousteau?

Ralph: OK. Bine. E un bun subiect de pornire. Mi-am terminat stagiul militar în '54. Am făcut armata în Guam. Şi au venit evenimentele din Corea. Şi ne-au trimis în Corea într-o noapte. Am participatla debarcarea de la Inchon şi am trecut prin acea situaţie, care n-a fost prea plăcută.

Am fost rănit de vreo patru ori, am avut degerături şi multe altele. Şi am fost foarte descurajat de ce-am văzut în armată. Total. Din cauza a tot ce-am văzut acolo. Nu eram, din start, de acord să omor oameni, deci am tras în aer, pe deasupra. Nu-mi prea păsa.

Cât am staţionat în Guam, infanteria marină se bătea cu armata, armata cu marina, prin baruri. Ieşeau afară şi se băteau cu pumnii. Eu preferam să merg pe plajă, să privesc peisajul, apoi am devenit pasionat de scufundări… cu tub de respirat, am găsit un domeniu inedit sub apă şi am devenit fascinat de el. Şi m-am ţinut de scufundări până la izbucnirea războiului din Corea.

La întoarcerea în State eram la artileria grea. Eram în Divizia a 3-a, Regimentul 7 adică mitraliere, mortare grele, artilerie de calibru mare. Deşi ceream mereu să fiu transferat la şcoala de ingineri, ei mă trimiteau înapoi la infanterie.

Când am terminat serviciul militar nu prea aveam vreo calificare, doar pasiunea pentru scufundări. Deci mi-am deschis o firmă de scufundări în San Francisco iar mai apoi în sudul Californiei de unde era familia mea. rudele şi prietenii, în Newport Beach şi Costa Mesa, California. Am întâlnit-o pe prima mea soţie, ne-am căsătorit şi am avut doi copii.

Şi mă scufundam pe cont propriu. Făceam multe scufundări. Culegeam moluşte, făceam diverse cercetări şi recuperări de pe fundul mării. Totul mergea bine, dar soţiei mele nu i-a plăcut idea că eram plecat două zile cu barca şi chestii de-astea. Copiii creşteau şi aveau nevoie de tatăl lor, etc.

Pe scurt, m-am angajat la o firmă care producea echipament pentru scufundări, US Divers, şi care avea sedii în Costa Mesa şi Santa Ana. Deci m-am dus la US Divers cei care au inventat SCUBA, ştiţi, costumele de scafandri

folosite de Jacques Cousteau. Ne-am potrivit de la început, pentru că şi eu sunt un cercetător şi un inovator permanent.

Deci m-au dat la departamentul cercetare-dezvoltare şi am făcut o plimbare la Catalina. Treaba mea, la un moment dat, era să verific masca de respirat. M-am implicat foarte mult, dar eram plecaţi mereu în deplasări de serviciu. Şi soţia mea insista tot mai mult să-mi găsesc ceva mai puţin periculos şi mai domestic, aproape de casă. Şi a găsit un anunţa la ziar şi mi-a zis: „Uite, Advanced Kinetics face angajări. Au nevoie de tehnicieni laboranţi şi tehnicieni cercetători. Ce-ar fi să mergi să vezi? Pe tine te interesează ştiinţa, dar mereu ai fost pe lângă ea." (Mereu demontez aparate, motoraşe, etc.)

Deci m-am dus acolo şi era ora prânzului. Toţi erau plecaţi la masă. Cum mergeam eu pe hol am trecut prin faţa biroului directorului, Dr. Weinhart.

Şi el zice: *„Ce faci?"*

Şi eu zic: *„Păi, caut de lucru. Aţi dat un anunţ la ziar."*

Şi el zice: *„Sunt plecaţi toţi la masă. Intră, să stăm de vorbă. Ce ştii să faci, pe unde ai mai lucrat?"*

„Nu am scrisori de recomandare decât de la bondari şi şopârle şi altele pe care le-am studiat şi am aflat că e un pic de adevăr în legile naturii, pe care le aplic şi care funcţionează fără greş."

Şi zice: *„Magnetismul? Eşti interesat?"*

Eu zic: *„Da. Am studiat magnetismul toată viaţa. Îmi place."*

„Păi ştii, din întâmplare, băiatul care lucra partea de magnetism tocmai a plecat. Vino la muncă mâine dimineaţă. Ai să lucrezi partea de magnetism."

Şi zic: *„Bine. Grozav!"*

Despre ce era vorba… Aveam un banc, un banc de lucru cu un tub catodic care emitea fascicule de electroni, iar eu aveam un osciloscop montat la un aparat foto, aparat de mare viteză, totul era de mare viteză, printr-un câmp magnetic. Eu bombardam cu electroni.

Şi mi-a zis, *„Fotografiază electronii. Ideea, scopul tău, este să treci un electron prin câmp complet, fără deviere, fără să fie atras spre anod sau spre catod."*

Am zis: *„Bine, nicio problemă, e o trebă uşoară."*

Deci făceam poze toată ziua, multe şi scumpe. Fiecare zi valora 1.000 de dolari, plătiţi de contribuabili pentru cercetare. Şi am început să pun întrebări. Şi înclinaţia mea către natură îmi spunea că ei folosesc forţa.

Voss: Forţa brută.

Ralph: Forţa brută. Iar asta nu prea merge cu legile naturii.

Voss: Nu, nu merge.

Ralph: Şi am zis: *„N-o să meargă!"*

„Aş vrea să-l văd plecat!" Se supărase.

Şi mă îndreptam rapid spre concediere. M-am dus acasă, m-am dus în magazie şi am scos… Aveam un amplificator audio. Aveam un generator de frecvenţă. Aveam tot felul de lucruri. Am dezmembrat un televizor şi am luat tubul catodic. Am început experimentul la scară mică, pe podeaua din sufragerie. Şi am reglat totul cum am crezut eu mai bine, ca să funcţioneze. Şi, în loc să forţez electronii, i-am excitat. Doar le-am dat un impuls. Atâta tot. Iar ei, singuri, au început o mişcare circulară.

Voss: Parcurgând propriul lor traseu, cum voiau ei, la un moment dat.

Ralph: Da. Şi s-au dus de la catod la anod până la capătul…

Voss: Alimentând sursa.

Ralph: Şi-am zis: *„Vai, ce simplu a fost!"* Pentru că primul fascicul a trecut. Şi au trecut multe altele, toate au trecut fără nicio deviere. Eram fericit. Mă gândeam că o să-mi mărească salariul.

Apoi, experimentul următor. La bancul de lângă mine, ei lucrau la levitaţie.

Voss: Cine "ei"?

Ralph: Alţi tehnicieni, alţi ingineri.

Voss: În ce departament erau?

Ralph: Cinetică avansată. Laboratorul era imens, aveam multe bancuri de lucru. Ei lucrau la raza laser spre Lună, levitaţie…

Voss: Deci exista interes şi pentru alte proiecte.

Ralph: Fondurile veneau de la guvern.

Voss: Departmentul pentru Aramtă?

Ralph: Nu ştiu.

Kerry: Să ne întoarcem la ce spuneai. Deci ai aplicat acea pulsaţie şi spuneai că în atelierul de alături…

Ralph: La bancul de alături se lucra la levitaţie. Şi aveau bobine… miez de fier cu sârmă de cupru. Şi aveau bile de oţel, pe care le puneau deasupra, şi alimentau bobina. şi ţineau bilele în suspensie, cred că între 4 şi 8 minute, ceea ce ardea bobina. Erau numite "igliotron", cred, era termenul corect pentru ele. Şi mergeau la depozit şi mai aduceau una şi încă una. Şi ardeau câte 2, 3 sau 4 bobine. Pe vremea aceea – era prin anii '50 – costau cam 400 de dolari bucata. Iar ei ziceau: *„Nu ne pasă. Avem destule."* Şi ardeau bobină după bobină.

Alt experiment pe care l-am făcut acasă: Am luat un difuzor bas de 40 cm din târg, sau nu mai ştiu, de la un sistem de sunet de pe undeva. Şi l-am pus cu faţa în sus pe covorul din sufragerie şi am ataşat amplificatorul meu audio. Şi am început să experimentez cu levitaţia acustică, crezând că ei foloseau această forţă ca să împingă în sus, şi foloseau multă putere. Am încercat unde sonore, am încercat oscilaţii rezonante, totul.

Deci m-am jucat cu diferite obiecte şi am avut rezultate provizorii. Începeau să pulseze. Apoi am pus o minge de ping-pong în centru şi am încercat diferite frecvenţe. Pe la 28 KHz mingea a început să se ridice.

Voss: Interesant! Îmi amintesc că, prin 1989, am văzut la ştiri că "savanţii au decoperit…" exact ce-ai spus tu acum.

[râsete]

Kerry: Ceea ce tu făcuseşi prin anii '60?

Ralph: Anii '50. Experimentul era simplu. Poate fi făcut şi azi. Poate fi repetat şi azi, presupun. N-am mai încercat niciodată. N-a fost nevoie să mă întorc la el. Dar a fost o operaţiune simplă, pentru că doar laşi natura să facă toată treaba. Tot ce-am făcut eu a fost să înţeleg ce se întâmplă. Deci, chestia cu mingea de ping-pong, odată ce-am făcut-o să leviteze eram exaltat la culme. Şi soţia mea a zis: *„Vino la culcare."* Şi m-am dus la culcare, iar dimineaţa când m-am trezit mingea de ping-pong era tot acolo.

Kerry: Plutea? Uimitor!

Ralph: Plutea. Cred că erau 28 KHz.

Voss: Nu se încălzise?

Ralph: Deloc.

Kerry: Doar sunet?

Ralph: Sunet acustic. Atâta tot.

Voss: Putea fi auzit de urechea umană?

Ralph: Nu, era deasupra... Doar… Nu auzeam nimic

Voss: Deci vorbeşti de frecvenţe înalte sau ultra înalte?

Ralph: Da, da. Ştiţi, am încercat şi în domenii mai joase dar nu se întâmpla nimic. Doar ţopăia un pic. Dar când am crescut frecvenţa…

Voss: În domeniul UHF. [**Nota traducătorului**: Aici Voss spune UHF, ceea ce e o confuzie. Termenul UHF se referă la Frecvenţele Ultra Înalte din domeniul electromagnetic, între 300 MHz şi 3 GHz. Ralph Ring vorbeşte de

ultrasunete, nicidecum de unde electromagnetice.]

Ralph: [dă din cap] Da. Atunci s-a întâmplat. Deci, mulţumesc soţiei că m-a împins spre acea direcţie, ăsta era domeniul meu, asta am vrut să fac dintotdeauna. Cred că *„Suntem pe drumul cel bun."* Şi mi-am adus şi eu modesta contribuţie să ajut omenirea să facă ceva.

Kerry: Pe vremea aceea ştiai toate astea.

Ralph: O, da.

Kerry: Şi deci te-ai dus cu rezultatele la tipii aceia. Cum au reacţionat?

Ralph: M-am dus la Dr. Weinhart însuşi. Am luat pozele Polaroid şi notiţele, cum făceam la laborator şi m-am dus cu ele la Dr. Weinhart.

Şi el zice: *„Închide uşa. Ia loc."* S-a uitat peste ele şi a zis: *„Da, Ralph, ştiu cât e de simplu. Ştiu asta. Dar acest laborator e finanţat de guvern. Avem nevoie de acele fonduri ca să putem continua. Nu suntem neapărat interesaţi chiar acum de găsirea răspunsurilor. Suntem interesaţi doar de căutarea lor! Şi suntem plătiţi gras ca să căutăm răspunsuri."*

Şi eu am zis: *„Dar uite, funcţionează! Adică, poate nu ştiu ce fac, poate că nu e bine, dar dacă vin şi prezint băieţilor, putem ajunge la o concluzie… Şi e mult mai simplu decât cu 400 dolari pentru fiecare igliotron ars şi cu timpul pierdut cu tunul catodic cu care experimentăm."*

Iar el a zis: *„Apreciez rezultatele tale. Nici nu credeam că ai să ajungi la ele atât de repede cu înclinaţia ta spre legile naturii, dar va trebui să distrug toate astea."*

Avea maşina de tocat hârtie chiar acolo. *„O să le toc acum şi va trebui să-ţi spun să te întorci la muncă, să faci ce făceai mai înainte."*

În acel moment, toată lumea mea s-a prăbuşit. Mă gândeam: *„Unde mă aflu?"* Întreaga mea atitudine, toată conduita mea faţă de lume s-a schimbat.

Voss: Da. Cine sunt aceşti oameni şi pentru cine lucrează ei cu adevărat?

Ralph: Corect. Exact aşa am simţit şi eu.

Kerry: Deci până la urmă ai plecat de acolo, da?

Ralph: Da. Pe scurt, am mai lucrat încă două săptămâni dar n-am mai rezistat. *„Asta a fost tot. Am terminat."*

Deci… Dar în această perioadă am început să întâlnesc, întâmplător, oameni care erau… Cei mai mulţi oameni cu care vorbeam în afara laboratorului nu voiau să discute despre ştiinţă. Voiau să discute alte lucruri, deci cotactul meu cu alţi oameni interesaţi de ştiinţă era foarte limitat. Cu excepţia acestei persoane, care a zis: „Ştii ceva, tema despre care vorbeşti este chiar cea depre care se vorbeşte la aceste şedinţe la care merg eu. Iar aceste întruniri se numesc "Understanding". ("Să înţelegem.") Şi erau organizate de o persoană pe nume Daniel Fry, care se ocupa de studiul OZN-urilor. Ei vor să înţeleagă mai mult. De ce nu vii să vorbeşti la una din şedinţele noastre?"

M-am dus la întâlniri şi am repetat ce-i spusesem despre locul meu de muncă. Ei au spus: *„Trebuie să întâlneşti pe cineva. Trebuie să faci cunoştinţă cu Dl. Carr."*

Voss: În ce an era asta?

Ralph: Cred că pe la sfârşitul lui '59 sau începutul lui '60.
Şi ei au zis: *„Voi doi vorbiţi despre acelaşi lucru."*

Şi eu am zis: *„Bine, OK."*

Şi el a zis: *„Din întâmplare, suntem în legătură cu…"*

El a avut ghinion în Norman, Oklahoma. Acolo încercase să demonstreze nava, discurile zburătoare. Şi au început să-i ponegrească munca. Şi ziarele s-au pornit… Că *„încearcă să obţină fonduri ca să facă ceva imposibil."* Că *„ştiinţa n-a auzit niciodată de aşa ceva."* Şi tot aşa.

„Deci, îi vom aduce aici, pe el, laboratorul său, şi toată echipa sa. Şi să pornim, să încercăm alt loc, alt moment şi să vedem dacă ajungem undeva."

Aşa au făcut. Şi eu m-am întâlnit cu Carr şi anturajul său. Îi avea pe Dennis Ripolte, Norman Colton, Wayne Aho. Nu mai ştiu. Erau vreo şase.

Voss: El conducea un mic consorţiu.

Kerry: Unde îşi aveau sediul? Unde se întâlneau?

Ralph: Era în Costa Mesa, California, acolo aveau loc şedinţele "Understanding", acolo l-am întâlnit pe Carr. Carr era urmărit. Avea tot felul de eşecuri. Încercau să-i anihileze eforturile.

Kerry: Când spui că avea "eşecuri", de fapt voiau să-l omoare?

Ralph: Da. Ameninţau, apoi, ştiţi, trebuia să fie foarte atent unde mergea pentru că dădea peste oameni care îl observau cu mare curiozitate şi chestii din astea…

Voss: Ei ştiau deja de ce erai în stare şi probabil că te urmăreau pe tine aşa cum îl urmăreau şi pe el.

Ralph: Bine spus! N-am menţionat asta, dar cred că e important. Aţi auzit deja… sunt prezenţi peste tot… despre trei Oameni în Negru?

Kerry: Crect.

Ralph: OK. Eu nu auzisem… Asta era înainte ca eu să fi auzit de aşa ceva. Aceşti trei tipi au apărut la uşa mea după acest experiment şi după ce Weinhart distrusese pozele şi notiţele mele. Vă jur, erau în costume negre.

Şi au spus: *„Suntem de la Şcoala de Electronică DeWalt şi am auzit despre tine şi am vrea să… Putem intra? Vrem să ne spui despre experimentele tale, cum ai făcut, etc."* Am ezitat un pic, dar i-am invitat în casă şi am început să vorbesc.

Şi soţia mea a spus: *„Nu. Nu. Ceva nu e în regulă cu ăştia."*

Kerry: Aha!

Voss: Ea e foarte intuitivă. Nu i-a plăcut de mutrele lor.

Ralph: Da. Desigur. Eu am spus: *„Păi nu putem să-i dăm afară."* Dar ei au devenit ceva mai insistenţi. Precum: *„Păi, spune-ne cum ai făcut asta."* Şi: *„Vrem toate detaliile"* şi chestii de-astea. Iar ei nu-mi dădeau nimic în schimb. Doar luau.

Iar ea s-a prins şi zice: *„Va trebui să vă rog să plecaţi chiar acum. Puteţi veni altă dată sau ce-oţi vrea voi, dar acum va trebui să pecaţi."* Şi i-a dat afară din casă.

Kerry: OK. Deci, aţi început în Costa Mesa. Şi nu v-aţi mutat de acolo, sau ceva asemănător?

Ralph: Da. Grupul "Understanding" avea o cabană. Erau mulţi oameni în grupul "Understanding". Au fost, nu ştiu exact, vreo 20 de oameni care se întâlneau… aveau o cabană sus, la Lacul Arrowhead, care e pe malul unui râu, în munţii Californiei. Şi au spus: „Trebuie să vă ducem într-un loc sigur. Avem o cabană mare, cu spaţiu suficient pentru toţi. Continuaţi acolo şi apoi vom decide ce-o să facem."

Deci am urcat acolo, am discutat cu Carr şi oamenii lui, şi m-am luminat ca un pom de iarnă. Adică, eram în al nouălea cer! Doamne… el răspundea la întrebările mele, eu răspundeam la întrebările lui, eram ca o…

Voss: Conectaţi la toate nivelele.

Ralph: Doamne! A fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea. Dădeam mâncare la animale, ca să ne ţinem minţile ocupate… Eram atât de nerăbdători să ne apucăm de proiect.

Şi-a primit un telefon şi-au zis: *„V-am găsit un loc. E puţin mai jos de cabană, pe malul celălalt, în Valea Mărului, sau Hesperia, California."* Lângă Victorville. Era coincidenţă, pentru că oamenii ăştia erau toţi într-un gând şi-o simţire.

Voss: Era în aceeaşi perioadă, am vrut să subliniez, în care George Van Tassel ţinea şedinţele despre OZN-uri la Integratron, lângă Joshua Tree.

Ralph: Mă bucur că l-ai menţionat pe Van Tassel. Uitasem. Comandasem din Europa marea carte a lui Tesla şi ajunsese la mine. Şi citeam toate invenţiile alea şi tot ce era scris în marea carte. Şi când s-au întâmplat povestea aia, cu nevastă-mea dându-i afară pe cei trei vizitatori, am devenit un pic temător. Şi am decis… Ştiam de Van Tassel. Ştiam câte ceva despre activitatea lui. Asta fusese înainte să-l întâlnesc pe Carr. Deci am făcut o călătorie. M-am urcat în maşină, pentru că urma să întâlnesc oameni care…

Voss: Ar fi fost mai receptivi?

Ralph: Da. Care erau mai receptivi. Şi am luat cu mine această "Biblie" la Giant Rock, Joshua Tree, California, şi m-am întâlnit cu Van Tassel şi am avut o conversaţie frumoasă. Eu am zis: *„Ştii, ar trebui să-ţi dau asta. Nu mă pricep la faza asta. Nu ştiu încotro merg şi ce să fac în continuare. Asta e!"* Şi i-am dat-o lui. Şi-mi amintesc că se făcea târziu se lăsa seara şi am ieşit şi m-am culcat pe deal şi m-am uitat pe cer. Şi am văzut sute, dacă nu mii, de OZN-uri, sau ce-or fi fost. Nave spaţiale.

Voss: Diferite, forma variate? Lumini?

Kerry: Pe bune?

Ralph: Da. Lumini verzi sau pe aproape. Nu ştiu. Erau cu sutele. Veneau deasupra şi se opreau, coborau şi urcau şi zburau în cercuri. Şi eu: *„O, Doamne! Asta e foarte… e foarte…"*

Şi am zis: *„Pentru ce e asta?" Şi răspunsul a fost: „Pentru că ai făcut ce ai făcut."* Vai!

Kerry: A fost ca o demonstraţie de mulţumire, ca o recompensă.

Ralph: Da, aşa e. Şi am… Şi eu încremenisem.

Voss: *"Dacă o construieşti, noi venim."* [râsete]

Ralph: O, Doamne! Şi pe urmă m-am întors şi ei mi-au aranjat o întâlnire cu Carr apoi am coborât la laborator în Hesperia, în Valea Mărului. Şi am început să amenajăm atelierul. Am aranjat un atelier mecanic şi aveam, ştiţi cum e, tot felul de scule şi unelte, dar aveam două machete pe care le aduseseră cu ei, care erau semi-operaţionale. Deci, primul experiment pe care l-am văzut şi care m-a uimit a fost… L-am montat pe un banc de lucru şi am ataşat… nu electricitate, ci unde sonore, să zic aşa. Sau poate a fost, cred că aveam o… Nu sunt sigur. Oricum, era o machetă, avea 60 cm în diametru. Până într-un metru în diametru. Şi ei au spus: *„Aruncă o privire la macheta asta."*

Şi au pornit-o. Aproape niciun zgomot, doar un zumzet. Era făcută din aluminu. I-am atins suprafaţa şi eram încântat, dar am putut simţi vibraţiile. Şi ei creşteau, progresiv, energia şi apoi am avut sentimentul că… am simţit de parcă… cineva deschide uşa şi intră o briză rece. Era un sentiment plăcut. Şi m-am apropiat ca s-o ating din nou dar era ca gelatina, devenea tot mai moale, devenise atât de moale, că puteam să înfig degetele în ea. Mai bine decât gelatina, pentru că nu se lipea. Mi-am băgat toată mâna şi mi-am tras-o înapoi.

Voss: O, doamne! Şi ce-ai simţit când mâna îţi era înăuntrul acelui material gelatinos? Ai simţit ceva?

Ralph: Păi, a fost aceeaşi palpitaţie pe care am simţit-o noi în această cameră. Ne-am accelerat eforturile. Era ca şi cum ce făcea macheta, făceam şi noi.

Kerry: Înţeleg. Deci vă accelerаţi şi voi sincron cu vibraţiile.

Ralph: Exact. Exact.

Kerry: Acea rezonanţă despre care vorbeai.

Ralph: Mda. Iar Carr… după experiment… Carr… Ne-a prelucrat în felul următor: ne-am aşezat la o ceaşcă de cafea. A fost doar… Ne-a povestit despre nişte lucruri minunate, despre legile naturii şi cum aia e întreaga noastră esenţă şi dacă le ignorăm, dăm de necazuri. Trebuie să înţelegi aceste legi şi cum funcţionează ele, în general. Dacă vrei o viaţă confortabilă, o viaţă bună, o viaţă fericită, în special dacă vrei să avansezi în tehnologie nu poţi folosi forţa brută.

I-am povestit de Advanced Kinetics şi tot ce se mi se întâmplase acolo, iar el a râs. Şi a zis: *„Nu…"* A zis că noi… Mi-a spus multe. El a lucrat cu Tesla. Îl cunoscuse o vreme şi lucrase cu el. Bănuiesc că ştiţi deja povestea cu Tesla mergând la J. P. Morgan.

Voss: Când i-a arătat turnul fără cabluri, cum să transmită energia fără cabluri. el a zis: *„E o idee foarte bună, dar cum o să punem un contor pe el?"* [râsete] Esenţa ideii *„Noi suntem la butoane."* E de-a dreptul şocant. Şi, cu siguranţă, şi-a făcut clar mesajul.

Ralph: A zis: *„Dacă facem cum spui tu, Tesla, nu vor mai fi mine de cupru, cherestea, copaci pentru stâlpii de telefon, sârme."*

Şi Tesla zice: *„Păi, tocmai asta e idea. Înfigi un stâlp, 10 metri în pământ şi 10 metri în aer… Stai să-ţi arăt. Vom avea electricitate peste tot. Este prezentă în jurul nostru. Trăim cu ea."*

Iar Morgan zice: *„Nicidecum, Tesla. Nu iese niciun ban din asta."*

Voss: J.P. Morgan, din ce-am înţeles eu, a fost şi unul dintre primii, unul din pionierii complexului militar-industrial. El a fost Omul. Şi curând după aceea a dat un telefon la Washington şi a zis: *„Avem un punct vulnerabil."* Iar implicaţiile acestei conversaţii au fost îngroparea lui Tesla de atunci înainte. Şi, bănuiesc din ce-am înţeles eu, citind unele ziare, ei au strâns tot echipamentul său şi l-au trimis la baza aeriană Wright-Patterson, iar pe el l-au dus într-un hotel, Waldorf Astoria, şi i-au dat un salariu de la guvern. Iar agenţii erau mereu în alertă, patrulând peste tot, întrerupându-i conversaţiile tăindu-i legăturile cu lumea exterioară.

Kerry: V-a spus Carr ce s-a întâmplat cu Tesla? A vorbit cu voi despre asta?

Ralph: Tesla s-a descurajat din cauza lipsei de interes în… Adică, el le-a adus o idee nouă, le-a arătat cât de simplu era, că nu era mare scofală. Iar ei au spus: *„Nu ies bani din asta. Las-o baltă!"* Tot ce inventa el...

Kerry: Deci, asta era părerea lui Carr, că Tesla era descurajat. Dar a făcut Carr vreo legătură cu şicanele care i se făceau lui de armată, sau că era filat, etc? Adică, i s-a întâmplat şi lui Carr ce i se întâmplase lui Tesla? Cu alte cuvinte, a vorbit el vreodată despre asta? Carr? Înainte de a muri?

Ralph: Bănuiesc. Dar nu ştiu. Carr nu vorbea prea mult despre ameninţări sau orice din ce păţise Tesla. Dar eu, când vorbeam cu Carr, aveam impresia că erau foarte multe lucruri care încercau să-l ţină pe Tesla sub obroc, să-l facă să-şi ţină gura. Iar Tesla i-ar fi spus o dată: *„ Ştii, s-ar putea să nu reuşesc în această generaţie să ies pe piaţă cu aceste idei. Totul este energie gratuită."*

„Gratuit" înseamnă… avem 4 elemente: Soarele, Apa, Pământul şi Aerul. Ele sunt gratis. Au fost şi vor fi gratuite. Iar noi nu le folosim. Noi inventăm moduri de a le contoriza şi a le vinde. Chiar să vândă aer, la un moment dat. Iar acum ei ne vând apă.

Voss: Cine ar fi crezut, hmm?

Kerry: Da.

Ralph: Deci, Tesla i-a spus: *„Toate astea, ce ţi le spun…"* Şi avea o părere bună despre Carr. Gândea că el reţine tot ce-i spunea Tesla pentru că şi Carr fusese în natură mulţi ani. A zis *„Dacă eu n-am să reuşesc, sau când eu n-am să reuşesc, pentru că, probabil, n-am să reuşesc, preia tu ideea şi du-o mai departe. Şi dacă nic tu nu reuşeşti dă-o mai departe altcuiva."*

Dar situaţia se va înrăutăţi, pentru că ei deja au înfruntat natura. Omul, în acea perioasă, înfruntase natura. Tot ce ocoleşte, vine înapoi. Legea naturală. Se va întoarce împotriva lor.

Kerry: În linii mari, Carr a făcut exact ce-i ceruse Tesla. A dus ideile lui mai departe.

Ralph: Da.

Kerry: Într-un anume sens, tu duci mai departe ce n-a reuşit Carr...

Ralph: Oh, să fiţi siguri.

Kerry: Tu pari a fi un descendent al lui Carr. Pe acea linie. Am dreptate?

Ralph: Da. Aşa s-ar spune.

Kerry: Pentru mine e uimitor faptul că eşti aşa de necunoscut.

Ralph: Păi, sunt multe cauze.

Kerry: Noi am vrea să ştim de ce eşti atât de puţin cunoscut Ştii ce vreau să spun?

Ralph: OK. Am să vă spun. Rezultatele erau când mai bune, când mai rele. Dar Carr era mereu în priză şi eu stăteam treaz toată noaptea. Priveam la stele şi discutam toată noaptea şi nu aveam nevoie de somn. Adică, mergeam la muncă a doua zi şi mă simţeam energic tot timpul de la discuţiile cu el. El era… vai!

Şi am zis: *„Ştii, nu-ţi face griji. O să facem obiectul ăsta să funcţioneze."*

El a zis: *„Ei sunt pe aproape. Ei ştiu că acum sunt în California."* Iar unele din experimentele noastre cu unele dintre maşini… Ele funcţionau pe principii diferite. Unele din ele creau o coroană la exterior… Noi operam aceste mici…

Voss: Principiul dielectric. Procesul de ionizare.

Ralph: Corect. Prin urmare, chiar dacă operam ziua, uneori aceste lumini se vedeau. Iar oamenii din acea vale erau… Era epoca farfuriilor zburătoare şi ei au crezut că: *„Doamne, se învârt farfurii zburătoare pe aici,"* şi chestii de-astea. Asta, plus faptul că "puterile" care încercau să reducă activitatea lui Carr îl urmăreau, încercau să dea de

el. El a spus: *„Trebuie să continuăm să lucrăm la acest proiect."*

Carr a aranjat – iar eu am mers cu el – să ne întâlnim cu un reprezentant al companiei General Motors. Cred că a fost la Riverside. Tipul era interesat de întâlnirea cu Carr, deoarece Carr îi spusese nişte lucruri care îl interesau. Deci, m-am dus cu el. Mai era şi Ripolte de faţă. Cred că şi Aho era acolo. Şi Carr a spus, foarte precis: *„Ştiţi, putem levita aceste maşini acum. Ne putem ridica de la pământ. Acum omorâm multe animale. Distrugem plantele."* A zis: *„În maximum un an vom avea toate maşinile astea în funcţiune. Putem începe cu automobilul, care e un mijloc învechit. Putem face farfuriile astea să zboare. Apoi ne ocupăm de locuinţe."* (Care e domeniul meu. Întotdeauna am dorit… de ce nu? Ca Jetsons, de exemplu, ştiţi, case care plutesc în aer. Pe urmă oraşe, pe urmă, ţări. Cine ştie până unde se poate merge cu asta?)

Dar tipul ăsta a devenit foarte, foarte agresiv şi a zis: ***„Levitează-le tu, Carr, iar noi o să le doborâm."*** Asta au fost cuvintele lui: *„Levitează-le tu, că noi o să le doborâm."*

Kerry: Vai!

Ralph: Iar eu eram consternat. Adică… de ce?

Şi el zice: *„Tu promovezi un câmp energetic din care nu ies bani. Noi nu putem…"*

Voss: N-avem cum controla asta, a fost baza raţionamentului său.

Ralph: Corect. *„Voi extrageţi energie din aer, care e pretutindeni în jurul nostru şi folosiţi asta pentru transport, teleportare, mă rog…"*

Kerry: Deci voi aţi ieşit de acolo şi aţi zis "OK." Ce-a spus Carr? A spus el *„OK. Nu mai facem?"* Sunt curioasă, după tote astea. Un fel de remiză?

Ralph: O, nu-mi amintes exact cuvintele sale dar a fost foarte, foarte bun, modul în care i-a spus-o tipului.

Kerry: Adevărat?

Ralph: Da. A zis: *„E doar o chestiune de timp până când subiectul va reveni* ."

Voss: "Nu ne poţi opri. Nu poţi opri asta."

Ralph: Da. „Este aici. Dacă e azi sau mâine, e aici! Se apropie rapid momentul când TREBUIE să fie. Nu VREM să fie, ci TREBUIE să fie." Şi a zis: „Îmi pare rău nu înţelegi poziţia noastră. pentru că voiam să lucrăm cu voi. Ne-aţi fi putut finanţa, iar noi am fi putut să vă arătăm ce se poate face." Dar tipul n-a fost interesat. Deci am plecat. Şi aşa am făcut, din nou, cunoştinţă cu sistemul în care trăim şi pe care nu l-am acceptat niciodată.

Ne-am întors în Valea Mărului şi am zis: „Hai să ne plimbăm cu farfuria de 15 m. Cu oameni la bord. Vom documenta evenimentul şi vom avea dovada şi apoi vom găsi moduri… grupul "Understanding" va găsi moduri de a aduce la cunoştinţa publicului ce intenţionam să facem. Vom face demonstraţii cu public în cele din urmă."

Ca să scurtez povestea, am parcurs mai multe stadii şi am ajuns, în final, la nava cea mare. [filmul arată desene tehnice] Erau, de fapt, două dar e vorba despre cea cu care eram gata să facem experimentul.

Kerry: Şi cât de mare era, din nou?

Ralph: 15 metri în diametru. Iar noi eram, la acea vreme… nu aveam garduri sau altă împrejmuire şi obiectul se putea vedea de pe drum şi ştiam că, în curând, vor apărea o mulţime de gură-cască. Dar nu ne păsa. Ştiam că avem ceva de făcut pentru că acum General Motors avea să spună cuiva ce le propusesem noi şi nu va dura mult înainte ca ei să afle ce făceam noi acolo.

Şi a zis: *„Haideţi! Trebuie să megem."* Ne-a adunat pe trei dintre noi în sala de şedinţe şi ne-a spus… Nu-mi mai aduc aminte cine erau ceilalţi doi. Nu era Ripolte. Nu era Colton. Nu era Aho. Dar eram trei. Şi Carr a zis *„Ce veţi face acum, veţi urca la bord. Vom merge în aval."* (Aveam nişte munţi lungi de 100 Km pe Valea Mărului. Locul unde aveam să ne pomenim a fost la vreo 16 Km, cred, mai la vale.)

El a zis: *„Ne vom urca la bord şi vom merge într-un loc şi apoi ne vom întoarce şi asta va fi tot."*

Şi zice: *„Dar vreau să vă spun dinainte, creierul vostru nu va mai…"*

Voss: Fi la fel?

Ralph: *„Păi, îl veţi pierde pentru că nu va înţelege şi nu va pricepe ce se întâmplă. Deci, folosiţi-vă mintea, sentimentele, faceţi totul din inimă. Meditaţi. Concentraţi-vă şi atingeţi nivelul superior de gânduri şi emoţii, decât*

să vă îngrijoraţi de ce o să se întâmple." Şi a mai zis *„Va fi pentru voi o experienţă stranie, dar va avea loc, iar noi vom strânge dovezile necesare."*

Şi ne-am urcat la bord, iar acolo era era un mic… ca un glob de cristal în centru. De fapt, nu era chiar în centru, ci un pic excentric. Şi avea… Cred că era un laser; nu ştiu sigur. Dar era o lumină albă care venea de sub el şi strălucea prin el. Şi s-a separat frumos în toate culorile spectrului, de la infra-roşu, roşu, portocaliu, galben, de jur împrejur, 360 de grade. Oriunde ai fi vrut să mergi, în orice ungher al spectrului, toate culorile erau acolo. M-am gândit: *„Vai, ce frumos!"* Ne spusese de asta, dar până când nu l-am văzut nu am înţeles ce se întâmpla.

Ş i spune: *„OK. Relaxaţi-vă. Vom merge într-o zonă care simbolizează…"*

El folosea o mulţime de simboluri. Adică, spunea: *„Cuvintele sunt de prisos. Ca să accesaţi mintea, trebuie să folosiţi simboluri mai presus de vorbire."*

Voss: Gândirea în imagini.

Ralph: În imagini. Corect. Vorbirea este…

De fapt, ca să fac o paranteză, când citeam foarte mult, unul din favoriţii mei era Kahlil Gibran. El a scris cartea Profetul, în care, unul din proverbe era: *„Jumătate din ce-ţi spun e fără noimă, dar este necesară ca să înţelegi cealaltă jumătate."*

Şi m-am gândit: *„O, acum înţeleg. Trebuie să vii din suflet, sau din inimă, altfel n-are rost. Doar te învârţi în jurul cozii."*

Kerry: Trebuia ales spectrul albastru ca să funcţioneze…

Ralph: Aquamarine. Noi aveam contact. Nu mai ştiu dacă aveam aparate de radio, dar ştiu că ţineam legătura între noi. Şi el a zis: *„ OK. Mergem în aquamarine. Uitaţi-l colo. Ţineţi-vă bine, băieţi! Să mergem!"*

Deci stăteam acolo… Reconstitui din memorie…

Voss: ca să furnizaţi această energie unui centru focal, care era globul de cristal.

Ralph: Corect. Iar acel glob, apoi, a început să se micşoreze [gesticulează, arătând o sferă care se micşorează] şi să devină aquamarine. Tot obiectul a devenit aquamarine. *„O, Doamne! Cum a făcut asta?"* El ne-a spus mai târziu că noi făceam parte din ea, pentru că ne concentram pe ea. M-am gândit: *„Oh, oh, oh, grozav!"*

Voss: Acesata e mecanismul de biofeedback, care e sinergic.

Ralph: Da! Deci ne-am concentrat pe el şi apoi aşteptam ca farfuria să înceapă să se mişte. Dar se părea că nu se întâmplă nimic. Nimic, înţelegeţi?

Şi atunci Carr a spus: *„OK, băieţi, coborâţi din navă şi vedeţi ce se petrece."*

„N-a funcţionat, sau ce s-a întâmplat?"

Şi el zice: *„Haideţi, ieşiţi."*

Am ieşit din navă şi eram cu 16 Km mai la vale, unde era zona aceea aquamarine.

Voss: Presupun că tot procesul a durat câteva minute.

Ralph: O, da. Da. Ajung imediat şi la durată.

Şi Carr zice: *„Foarte bine. Adunaţi pietre, puneţi-le în buzunare. Luaţi frunze, iarbă, ce găsiţi. Tot ce puteţi găsi. Şi memoraţi bine locul. Pentru că, la întoarcere, nu vă veţi aminti nimic din toate astea."* Asta a fost esenţa întregului experiment. Aşa am făcut, şi ne-am urcat din nou la bord şi apoi, pfuu, eram înapoi.

Am coborât din navă, am intrat în şedinţă şi am spus: *„Ce s-a întâmplat? N-a funcţionat, aşa e?"*

„Credţi că n-a funcţionat? Căutaţi-vă în buzunare."

Şi ne-am căutat prin buzunare. Şi-am găsit pietricelele. Aveam fire de iarbă şi altele. Şi am zis: *„O, Doamne!"*

Voss: Dar nu vă aminteaţi de ele?

Ralph: Nicio amintire. Absolut deloc! Absolut nicio amintire. Mai târziu mi-am amintit cum eram acolo şi culegeam pietre. Era ca şi cum… Nu…

Voss: Ceva ca în vis.

Ralph: Ca un vis. Exact. Mergi cu imaginaţia până la un punct, apoi uiţi tot.

Şi m-am gândit: *„Asta e cea mai incredibilă experienţă din viaţa mea."*

Şi el a zis: *„Nu, nu, e simplu. Creierul tău are menirea de a-ţi face trupul să funcţioneze. Eşti ca într-un vas. E un vas iluzoriu, de care oamenii nu-şi dau seama pentru că noi îl creăm în microsecunde. De la o secundă la alta, aceste clapete se închid şi se deschid, creând toată această realitate pe care o vezi în jurul tău, dar ea nu există cu adevărat. Totul e spirit. Totul este energie, dar noi o creăm."*

Şi continua să ne uimească. Şi a zis: *„Creierul tău are o capacitate maximă. Merge până la un anumit punct al responsabilităţii sale şi, dacă nu e în legătură cu Mintea, dacă nu consimte să fie în legătură cu Mintea…"*

Kerry: Mintea Superioară.

Ralph: Da, Mintea noastră, a tuturor, pentru că noi toţi suntem Unul. *„Dacă nu ia legătura cu ea, nu ştie ce se întâmplă."*

Voss: Să înţeleg că, în momentul când aţi avut acel zbor la 16 Km distanţă, creierul vostru a fost întins ca o bandă de cauciuc, dar când v-aţi întors, v-aţi întors mai repede decât amintirile voastre despre experiment, iar creierul nu le-a putut prelucra?

Ralph: Da, ceva de genul ăsta. Da.

Kerry: Nu ştiu. Peste câteva zile sau luni, v-aţi amintit, precum ai spus, cum culegeaţi pietricele?

Ralph: Da, dar nu-mi aduc aminte ca nava să se fi clintit din loc.

Kerry: Nu-ţi aminteşti nava în mişcare? Sau corpul tău?

Ralph: Stăteam aici, globul s-a făcut aquamarine iar el a zis: *„Coborâţi din navă."*

Noi am ieşit. Era o mişcare acolo… Nu-mi amintesc prea multe, dar îmi amitesc că eram afară. Şi apoi, cred că am urcat din nou şi ne-am întors la bază. Dar pentru noi au fost cel puţin 15 minute.

Voss: Timp normal.

Ralph: Timp normal. Da. Am socotit că fusesem plecaţi vreo 15 minute.

Voss: Deci are loc o variaţie a timpului.

Ralph: Da. Şi Carr ne-a explicat-o. El a zis: *„Păi, e simplu. Oamenii nu-şi dau seama că Omul, într-un fel, crează timpul. Timpul nu există, ca atare. Există doar când îl creăm noi şi avem un început şi un sfîrşit pentru ceva. Noi numim asta Timp. Dar în realitatea mare, timpul nu există."*

Kerry: E un fel de eternul Acum.

Ralph: Da. Noi am perceput 15 minute, iar el spune că doar câteva secunde.

A zis: *„Doar am ieşit în afara timpului, apoi înapoi în el."* Adică, el este ceea ce îl numeşti tu. Ce creezi, aia este.

De atunci am avut experienţe care mi-au spus să nu vorbesc despre ele cu nimeni, pentru că, ştiţi, nu face… Cei mai mulţi oameni nu sunt interesaţi pentru că ei sunt ocupaţi cu plăcerile lumeşti, etc. Iar alţii, când mă apropii prea mult de subiect, se sperie, pentru că nu înţeleg. Şi ei, desigur, cred că eu sunt…

Kerry: Ce s-a întâmplat după? Adică aţi făcut acel zbor de verificare, corect?

Ralph: Corect.

Kerry: Deci n-aţi mai făcut aşa de multe teste după aia. Aşa-i? Aţi fost opriţi, puşi pe liber?

Ralph: Am făcut un singur zbor, apoi am făcut unele lucruri acolo, la fabrică. Dar n-am mai zburat cu ea pentru că în două săptămâni după aia FBI-ul şi cine or mai fi fost, CIA…

Voss: „Niciuna din aceste agenţii…"

Ralph: …au venit la fabrică. Au venit cu maşini, cu sirene şi au zis, ştiţi… „Veţi închide atelierul chiar acum." I-am întrebat de ce şi au zis: „Datorită pericolului de a răsturna sistemul monetar al Statelor Unite." Ăla a fost pretextul lor.

Voss: „Chestii de securitate naţională…"

Ralph: Da. „Vă confiscăm totul." Şi au intrat în birouri, apoi în laborator şi au început să confişte totul. Şi apopi ne-au întrebat, sau ne-au prelucrat… şi ne-au spus, în linii mari: „Băieţi, greşiţi grav. Voi încercaţi să răsturnaţi sistemul monetar."

Voss: *„Şi uite ce vă facem dacă nu cooperaţi. Semnaţi aici, aici şi aici."*

Kerry: V-au pus să semnaţi ceva?

Ralph: Nu. Nu-mi aduc aminte să fi semnat ceva.

Kerry: Şi ce s-a întâmplat cu Carr?

Ralph: Da, ar fi putut să-l… a devenit foarte, foarte… Sănătatea lui s-a înrăutăţit după aceea şi nu mai ştiu…

Kerry: Lucraţi la proiect aproape zi şi noapte, în acel moment? Deci echipa s-a dezmembrat în urma acelei percheziţii.

Ralph: Da. Şi au apus: *„Nu mai aveţi voie…"*

Voss: "Fără echivoc, încetaţi să mai lucraţi."

Ralph: Fără echivoc. *„Vă urmărim."*

Kerry: Şi deci, ce-aţi făcut apoi? Adică, tu ce ai făcut? Te-ai dus acasă? Ai mai încercat să lucrezi în secret? Sau ceva asemănător?

Ralph: Am încercat s-o fac pe cont propriu, dar am constatat că nu se putea. Mai trebuiau şi alţi oameni.

Kerry: Deci, tu şi Carr, aţi mai ţinut legătura?

Ralph: Păi ei ne-au spus să nu. Dar prin grupul "Understanding" ţineam legătura cu Carr. Şi...

Eu am zis: *„Ne vom reuni într-o bună zi."*

Dar el era foarte… El a zis: *„Nu. Nu cred c-o să mai reuşim."*

Click aici pentru prezentarea video

Click aici pentru informaţii adiţionale şi schiţe originale

Sprijiniți Project Avalon - faceți o donație:

Make A Donation

Vă mulțumim pentru ajutor.
Generozitatea dumneavoastră ne permite
să ne continuăm munca.

Bill Ryan

bill@projectavalon.net

37,049,215
unique visits

Google+